

ကောင်းဆူသာ စာပေ

စိစဉ်သူ - မောင်မောင်

နောက်တိုင်း (UMIK)

လူငယ်တွေကို လမ်းဖွင့်ပေးပါ

(စိတ်ဓာတ်ခွန်အားဖြည့် စာစုများ)

အားနည်းချက်လား ... အားသာချက်လား ...

တစ်ခါတုန်းက ဆယ်နှစ်သား ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီးတော့ ဘယ်ဘက် လက်တစ်ဖက် ဖြတ်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဝါသနာပါတဲ့ ဂျူဒိုပညာကို သင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဂျပန်လူမျိုး ဂျူဒိုဆရာကြီးဆီမှာ ဂျူဒိုပညာကို စတင် သင်ယူပါတယ်။ သူက ကောင်းကောင်း လေ့လာ သင်ယူနိုင်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက လတော်တော် ကြာတဲ့ အထိ ဆရာကြီးက သူ့ကို တိုက်ကွက် တစ်ကွက်ကိုပဲ အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ခိုင်းပါတယ်။ သူ့ကို ဘာကြောင့် တစ်ကွက်တည်းပဲ လေ့ကျင့်ခိုင်းလဲ ဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး။

တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ရဲ့ ဆရာကြီးကို "ကျွန်တော် ဒီတိုက်ကွက်ကို ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ အခြား တိုက်ကွက်တွေ မသင်ရတော့ဘူးလား" လို့ ကောင်လေးက မေးပါတယ်။

"မင်း တိုက်ကွက် တစ်ကွက်တည်းပဲ တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ်ကွက်တည်းကိုပဲ သိဖို့ လိုအပ်တယ်" လို့ ဖြေပါတယ်။

ကောင်လေးက သိပ်တော့ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တော်တော်လေး ကြာလာတဲ့ အခါ သူ့ဆရာကြီးက သူ့ကို ပြိုင်ပွဲဝင်စေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် အံ့ဩမိတယ်။ ပထမ နှစ်ပွဲကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ပိုင်နယ်ပွဲကို ရောက်လာပါပြီ။

ဖိုင်နယ်မှာ ပြိုင်ရမယ့်သူက သူ့ထက် လူကောင်လည်း ထွားတယ်။ အတွေ့အကြုံလည်း ပိုများ တယ်။ ယှဉ်ပြိုင်ရင်းနဲ့ ကောင်လေးက ရှုံးတော့မလို့ တောင် ဖြစ်နေပြီ အလူးအလဲ ခံရပြီးတော့ ခဏ အနားတောင်းရပါတယ်။ သူ့ဆရာကြီးက အားပေးပြီးတော့ ဆက်ပြိုင်ခိုင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်လေးက ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရသွားပါတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ဆရာကြီးကို "ကျွန်တော် ဒီတိုက်ကွက် တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ဘာကြောင့် ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရခဲ့တာလဲ" လို့ ကောင်လေးက မေးပါတယ်။

ဆရာကြီးက "မင်း အနိုင်ရတာက နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမ တစ်ချက်က မင်းဟာ လှဲချဖို့ အခက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ ဂျူဒိုသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က မင်းရဲ့ ပြိုင်ဖက်က မင်းရဲ့ တိုက်ကွက်ကို အသာစီးယူပြီး မင်းကို လှဲချနိုင်ဖို့ အတွက် မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဖမ်းဆွဲမှ ရမယ် ..." လို့ ဖြေပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို အကောင်းဆုံး အသုံးပြုနိုင်ရင် အကြီးမားဆုံး အားသာချက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ No one is perfect ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အားနည်းချက်တွေ၊ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဒါဟာ စိတ်အားငယ်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ဆတိုးပြီး ကြိုးစားလိုက်ပါ။ ယုံကြည်လိုက်ပါ။ ပန်းတိုင် ရှိပါတယ်။ အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ယုံကြည်မှုနဲ့ တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပါ။

အားနည်းချက်ကို အားသာချက်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်ကြပါစေ။

Source: <http://www.ezsofttech.com/stories/mis14.asp>

အသိအမှတ်လေးတော့ ပြုပေးပါ

တစ်ခါတုန်းက နွေရာသီမှာ လူကြီးနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အရမ်းလည်း ပူလာတော့ ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ နားလိုက်ကြတယ်။ ပင်ပန်းတော့ သစ်ပင်အောက်မှာ လှဲချလိုက်ပြီးတော့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခဏ နားနေကြတယ်။

သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေကို ငေးရင်း တစ်ယောက်က "တော်တော် အဖြစ်မရှိတဲ့ သစ်ပင်ပဲ။ ဒီလောက် အပင်ကြီးက ဘာသီးမှလည်း စားလို့ မရ၊ နောက်ဆုံး သစ်တောင် ထုတ်လို့ ကောင်းမယ့် အစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး" လို့ နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

"မင်း အဲဒီလို ကျေးဇူးမမဲ့ပါနဲ့ ကွာ။ အခုအချိန်မှာ မင်းတို့ အတွက် ငါက အရမ်း အသုံးဝင်တယ်လေ။ မင်းတို့ ဒီလောက် ပူလောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့အရိပ်မှာ ခိုနေတာလေ" လို့ သစ်ပင်ကြီးက သစ်ရွက်တွေကြားက ပြောလိုက်တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ လူတွေဟာ သူ့အတွက် အဖိုးထိုက်တန်မှ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အားထုတ်မှု၊ ကောင်းကွက်ကို မမြင်နိုင်ဘဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ လိုဘ မပြည့်ရင် အပြစ်မြင်တတ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အတွက် လိုဘ မပြည့်ပေမဲ့ တစ်ဖက်သားက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးထားတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မချီးကျူးနိုင်ရင်တောင် အသိ

အမှတ်လေးတော့ ပြုပေးသင့်ပါတယ်။

အချင်းချင်း မေတ္တာတရားလေးနဲ့ သာ ဆိုရင် အရာရာ အဆင်ပြေကြ
မှာ ပါ။

*

ဖြစ်ချင်တာလေးတွေ ဖြစ်ခွင့်ရပါစေ

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ညဘက်တွေ ရုပ်ရှင်လေးတွေ ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအထဲကမှ အိန္ဒိယ ဇာတ်ကားလေး ကြာတော့ကြာပါပြီ။ 3 Idiots ဇာတ်ကားထဲက ရန်ချိုအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ အမီရာခန်းရဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ကားပါပဲ။ Taare Zameen Par ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားလေးပါ။ မိဘတွေ၊ ဆရာတွေရဲ့ ကလေးတွေ အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပြနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကလည်း သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝကို ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာရော၊ အချင်းချင်း ပြိုင်ချင်တာရော၊ ရောထွေးပြီးတော့ သားသမီးတွေကို ပြိုင်မြင်းတွေလို အတင်းမောင်းကြပါတယ်။ ထို့အတူ ဆရာတွေကလည်း တပည့်တွေကို တော်စေ၊ တတ်စေချင်တာရော၊ ကိုယ့်ရဲ့ Brand၊ ကျောင်းရဲ့ Image ကို တက်စေချင်တာရော၊ အားလုံး ရောပြီး ကလေးတွေကို မောင်းကြပြန်ပါတယ်။

တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်မှာ သူရဲ့ talent နဲ့ သူရဲ့ ဝါသနာ ပါလာပြီးသားပါ။ အဲဒါကို သူ့ဗီဇနဲ့ သူ ဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း ဆက်ပြီးသာ တွန်းပို့လိုက်မယ် ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာ ကဏ္ဍအလိုက် တွန်းတောက်လာကြမှာ ပါ။

အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာနဲ့ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု၊ ခေတ်စနစ်ရဲ့ အခြေအနေ

တွေ ကြားထဲမှာ ဘာကို ဦးစားပေးလို့ ပေးရမှန်း မသိတော့တာက လူငယ်တွေ ဦးတည်ချက်မဲ့စေတဲ့ ၊ ပန်းတိုင် ပျောက်စေတဲ့ အကြောင်းအရင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။

ဆိုကြပါစို့။ ဆယ်တန်းအောင်၊ ဘွဲ့ရပြီးရင် ဘဝရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီကို နယ်အသီးသီးက တက်လာကြပါတယ်။ ဒီရောက်တော့ သင်တန်းတွေ တက်ရင်း ပညာတွေ ဆက်သင်ရင်း၊ အသိပညာ ဗဟု သုတတွေ ရှာဖွေကြရင်း၊ မြို့ပြဘဝမှာ မျောနေတဲ့ သူတွေလည်း ရှိသလို၊ ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပေမဲ့ လမ်းကြောင်းရှာတုန်း၊ ဒါမှ မဟုတ် လမ်းကြောင်းပေါ် စလျှောက်တုန်း သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဇာတိမြေကို အလည်အပတ် ပြန်ကြတဲ့ အခါ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတွေက ရန်ကုန်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာထက် အိမ်ကို ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပါလာလဲ။ တစ်လ ဘယ်လောက်ပို့လဲ sky net တပ်ပေးလား၊ ဆိုလာ တပ်ပေးလား ဆိုတာကိုပဲ ကြည့်တတ်ကြ ပါတယ်။

လူငယ်တွေဟာ အဲဒါနဲ့ ပဲ လုပ်ချင်တဲ့ လမ်းကို ဆက်လျှောက်ရမလား၊ လတ်တလော ငွေရလွယ်၊ ဆူလွယ် နပ်လွယ်တာပဲ လုပ်ရမလား။ အဲလိုနဲ့ ရရာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်... ရှေ့က စာစုတွေမှာ လည်း ရေးခဲ့ပါပြီ။ လက်နက်မစုံဘဲ တိုက်ပွဲဝင်ကြပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ တိုးတက်အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဆိုရင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသား သုံးဖက်လုံး နားလည်မှုရှိဖို့ လိုပါတယ်။ မိဘတွေ ဆရာတွေက ကိုယ်လိုချင်တာကို အတင်း ဇွတ်ပုံသွင်းတာထက် ကလေးရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်ကို မြင်အောင် လေ့ လာပြီး အားန

ည်းချက်ကို ပြုစု၊ အားသာချက်ကို ပျိုးထောင်ရမှာ ပါ။

အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း အတင်းဇွတ် လုပ်ခိုင်း၊ သူများ တွေနဲ့ အတင်းပြိုင်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာတဲ့ အခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ပြစ်တင်လိုက်တာဟာ ကလေးအတွက် တိုးတက်မှု ဖြစ်မလာဘဲ စိတ်ကို ကျဉ်းကျပ်သထက် ကျဉ်းကျပ်လာစေပါတယ်။ အဲဒီအထဲက ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ထုတ်ပြီး ဖောက်ထွက်လာတဲ့ သူက ရှိတော့ ရှိတယ်... နည်းပါတယ်။ မိဘတွေကသာ လက်ခံတတ်မယ့် ကလေးတွေကို ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မြင်အောင် ငယ်ငယ်လေး ကတည်းကသာ လေ့ကျင့်ပေးထားမယ် ဆိုရင် လမ်းပျောက်နေပြီး မျောနေရာ မျော၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကွာ ဆိုတဲ့ သူမျိုးတွေ နည်းလာပါလိမ့်မယ်။

နှစ်စပိုင်းက လှည်းကူးမှာ ရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းတစ်ခုမှာ ပရဟိတ အဖွဲ့တစ်ခုက လုပ်တဲ့ အလှူမှာ ကလေးတွေကို စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဟောပြောဖို့ ဖိတ်လို့ သွားပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကလေးတွေက စည်းကမ်းရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုက သူတို့ အားလုံး ပုံစံခွက်တစ်ခုတည်းမှာ ဝင်နေကြတယ်။ ဟောပြောပွဲက နေ့ခင်းဆိုတော့ တချို့ကလေးတွေက အိပ်ငိုက်တာမျိုး ရှိပါတယ်။ ဆရာမတွေက အတင်းနှိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်က မနှိုးခိုင်းပါဘူး။ ဆရာမကို ကြောက်လို့ မငိုက်အောင်နေလည်း သူက အိပ်ချင်နေတော့ ပိုပင်ပန်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို ဆော့တာနဲ့ စာကျက်တာ ဘာက ပိုပျော်ဖို့ ကောင်းလဲ၊ ဘာကို ကြိုက်လဲလို့ မေးတဲ့ အခါ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း စာကျက်မယ်ပဲ ဖြေကြပါတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် အလွန်လိမ္မာတဲ့ ကလေးလေးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ လွဲနေပါတယ်။ ဒီလောက် အများကြီးမှာ မဆော့ချင်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်မှ မပါဘူး ဆိုတာက သူတို့ ရဲ့ ရင်ထဲက စကားကို တ

စံခုခုက လွှမ်းမိုးထားတာပါ။

ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပါ။ မိဘတွေ ဆရာတွေ အုပ်ထိန်းသူတွေကို ကလေးသူငယ် စိတ်ပညာကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုတော့ နားလည်စေချင်ပါတယ်။ ကလေးတွေကို ဖြစ်ချင်တာ လေးတွေ ဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက နားလည်ပေးကြ စေချင်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက မပျိုးထောင် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါ မိဘနဲ့ သားသမီးကြား နားလည်မှုတွေ ရှိကြစေချင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေ အနေနဲ့ လည်း တကယ်ဖြစ်ချင်တာ ရှိရင် မိဘနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးပြီး ကိုယ်လုပ်မယ့် အစီအစဉ် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပြီး မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားကြစေချင်ပါတယ်။ အရှေ့မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကားထဲက စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ဒီစာစုကို အဆုံးသတ်ပါရစေ။

"Every Child is Special."

ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေး၊ အားသာချက် တစ်ခုစီတော့ ရှိကြပါတယ်။ အားသာချက်ကို မြှင့်တင်ပေးပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရပြီး အောင်မြင်တဲ့ ဘဝကိုယ်စီကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ။

*